

SIMFONIA MINCIUNII FĂRĂ SFÂRȘIT

De Florentina Loredana DALIAN

Personaje:

El și Ea, aflați la vârste mature, căsătoriți de niște zeci de ani.

El este un artist, fost dirijor, retras din activitate, și compozitor, genul pentru care arta a fost singura rațiune de a exista, trăind în arta lui închis ca într-o cochilie, fără a observa mare lucru din aspectele exterioare.

Ea, psiholog, în ciuda replicilor acide pe care i le adresează, este o soție care a ales (din motive ce vor fi dezvăluite pe parcurs) să-l sprijine cu orice preț în demersul artistic, fapt neobservat de soțul ei, căruia i se pare firesc, chiar și atunci când ea duce lucrurile până la extrem, „angajându-i” o muză.

Acțiunea se petrece în casa lor.

O cameră destul de spațioasă, două canapele, fotolii, masă, scaune, oglinzi, o pianină etc.

Scena 1

Ea, pe o canapea, abia trezită din somn, răsfoiește o revistă. La scurt timp, apare și el, întinzându-se.

El: Bună dimineața!

Ea: (*mormăie*): Bună dimineața! Te-ai trezit?

El: Și în dimineața asta!

Ea: Bine.

El: Te bucuri sau e un fel de a zice?

Ea: Un fel de a zice.

El: Ah! Sinceritatea ta! De fapt, cu asta m-ai cucerit.

Ea îl privește muștrător, cu sprâncenele ridicate.

El: Am vrut să zic „Și cu asta”.

Ea dă din cap aprobator.

El: Deși... parcă m-aș bucura să mă mai minți, așa, din când în când... mi-ar face bine.

Ea: Te-am mințit destul. Nu te-ai prins?

El (*șocat*): Cuuum? De... câte ori?

Ea: Eh! Cine mai știe? În atâția ani... doar n-am stat să număr.

El: Cuuum? (*Își duce mâna la inimă*): Spune-mi că mă minți!

Ea: Îți spun, dacă-ți face bine.

El: Ah! Deci m-ai mințit că m-ai mințit?

Ea: Da.

El: Eu ce să mai cred?

Ea: Crezi ce vrei. Sau ce te-ajută să-ți scadă colesterolul, glicemia și alte chestii. Alte chestii care nu sunt scăzute, vreau să zic.

El: Tensiunea!

Ea: Așa!

Se dă jos și începe să care pe masă, din bucătărie, alimente, apă, cafea. El mai rămâne în fotoliul pe care se așezase, cu chef de destăinuire.

El: Spune-mi că mă iubești!

Ea: Tocmai asta făceam. (*Îi arată sugestiv cele pregătite pe masă*).

El (*înciudat*): Fir-ar să fie! Nici măcar un pic de romantism?

Ea (*privindu-l sever*): Romantism? Fii serios! Cui folosește? Apoi, suntem niște ramoliți. Nu cadrează cu romantismul.

El: Nu cadrează! Dar când nu eram, ramoliți vreau să zic, nici atunci nu cadra?

Ea: E mult de-atunci.

El: Amintirile, Olivia, amintirile...

Ea (*trântind ibricul pe masă*): Iar ai uitat că nu mă cheamă Olivia!

El: Oh, scuze! N-am uitat, dar... vorbeam cu ea... cred.

Se lasă un moment de tăcere. Se mută din fotoliu și se așază la pianină. Interpretează câteva fraze muzicale din Adagio în G minor de Albinoni. În acest timp, ea mănâncă, el pare transportat în alt timp, în alt spațiu. Se oprește, cu gândul departe.

Ea: Se răcesc ouăle.

El: N-au decât să scoată și pui!

Ea (*după o pauză*): Tot n-ai uitat-o?

El: Nici tu.

Ea: Ei, mi-am adus aminte, că i-ai zis pe nume, altfel... nu prea m-a interesat subiectul.

Se așază și el la masă, unde continuă conversația.

El: Nu??? Sunt uimit. N-ai fost nici măcar geloasă? Nici măcar un pic?

Ea: De ce? Că ți-a zburat și ție un pic mintea?

El: Mi-a zburat mintea? M-a fript inima! Mi s-a răsucit sufletul! Mi s-a întors ființa pe dos!

Ea: Mă rog, ai avut ce-ai meritat. Iar eu nu m-am simțit amenințată deloc. Te vedeam că oftezi, că te sufoci lângă mine, că n-ai aer, dar știam c-o să-ți treacă.

El: De unde atâta siguranță?

Ea: Am fost psiholog, ce Dumnezeu! Și unul bun, țin să-ți amintesc! Mironosițele ca ea nu sunt în stare de nimic mai mult decât să sucească mințile fraierilor ca tine. Dar, dacă ar fi vorba să treacă la fapte, s-ar retrage speriate. Genul cu „mofturi și prințipuri”, gen: are familie, o să sufere, bla, bla. Niște proaste! Eu, dacă mi-ar fi căsunat pe vreunul, nu mă lăsam până nu-l smulgeam de la nevastă-sa. Cât despre tine, nicio grijă...

El: Tu!

Ea (*așezându-i gulerul halatului*): Știi doar că îmi plac lucrurile terminate și făcute temeinic.

El: Olivia a fost o doamnă. Ceea ce tu...

Ea (*râde*): Ha! Și la ce i-a folosit? Din câte știu, e singură și-acum. Ani buni a suspinat după tine, poate mai suspină încă.

El: Credeam că știi că s-a căsătorit.

Ea: Cu cine? Cu papițoiul ăla mai tânăr ca ea cu cin'spe ani? Asta nu se pune.

El: De ce să nu se pună? Iar „papițoiul ăla” a fost prim-balerin la Operă.

Ea: Da, și gay.

El: Nu-ți permit!

Ea: Ți-a cerut cineva voie?

El: Ascultă, oricâte defecte ai avea, oricât de tare ne-am fi ramolit, oricât ne-ar plictisi existența noastră cenușie, nu te-am știut niciodată inventând povești pe seama oamenilor. Încetează! Chiar și degradarea are o limită.

Ea: Ești ridicol. De unde ți-a cășunat că inventez? În cabinetul meu veneau tot felul de oameni. Unii nu se limitau la a vorbi numai despre ei. Și asta nu pentru că erau bârfitori, dar prin natura terapiei, trebuiau spuse anumite lucruri, ca eu să înțeleg. În fine...

El: Și ești sigură că soțul Oliviei e...

Ea: Da. Poate știu chiar de la el, dar n-am voie să spun.

El: Dar ea a știut? Vreau să zic... a știut la timp?

Ea: Da.

El: Și de ce...

Ea: Chiar nimic nu pricepi! Trebuie să ți se dea totul de-a gata?

(După un moment de gândire): Fie! Am să-ți explic. Dar îmi rămâi dator. Olivia a fost atât de „a ta”...

El: Să știi că nu te-am înșelat niciodată. În sensul fizic.

Ea: Știu. Nu-s tâmpită.

El: Cum? Chiar ai fost sigură? Deși știai cât o iubesc?

Ea: Da.

El: Adică nu mă vedeai în stare să...

Ea: Adică ești un pământău care n-a fost în stare să ia o decizie, care n-a avut curajul nici să înșele, nici să iubească total, nici să părăsească, care nu și-a asumat nici un risc, nimic!

El: Halal recunoștință! Credeam că merit respect pentru asta. Pentru faptul că nu te-am părăsit, că nu te-am înșelat...

Ea: Nu mă întrerupe! Asta crezi tu, că nu m-ai părăsit, că nu m-ai înșelat?

El: Desigur.

Ea: Mai ești și prost pe deasupra.

El: Nu-ți permit!

Ea: Nu-i nimic, îmi permit eu. Mai vrei s-auzi explicația aia?

El: Da, te rog.

Ea: Spuneam, deci, că Olivia a fost atât de „a ta” – și am înțeles aici că nu ți-a aparținut niciodată fizic – încât ea nu a mai putut fi a altcuiva. O fraieră, cum ziceam! Și totuși o fraieră de care-mi este milă. Dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi spus că nu meritai... Pe de altă parte, orice i-aș fi spus eu, tot n-ar fi schimbat lucrurile. Dar să revin. Cum nu putea rămâne nici multă vreme singură, că lumea-i rea chiar și în *high-life*-ul vostru de la Operă, se bârfea, deja unii începuseră să facă aluzii la marea iubire dintre prim-solistă și dirijor, a preferat să pună capăt acestor mizerii, alegând varianta cea mai convenabilă pentru ea: papițoiul. Am fost clară?

El (*ca după o revelație târzie*): De ce... de ce nu mi-ai spus până acum?

Ea: De ce să-ți fi spus? În primul rând erau chestiuni deontologice. Secretul profesional trebuia păstrat. Știu foarte multe lucruri despre oameni, dar nimănui nu i-au ieșit vorbe de la mine. Apoi, ce interes aveam să-ți spun?

El: Am suferit foarte mult când ea s-a căsătorit.

Ea: Așa și trebuia. Am sperat c-o să te vindeci crezând-o iubită și fericită.

El: N-a fost să fie...

Ea: Da. Constat. Nu cred că viața îmi va mai da timp, nu mai am nici energia necesară, dar m-ar tenta să scriu un studiu, pe baza experimentului cu tine. Ani de zile să nu poți uita o femeie... să continue să te obsedeze.

Cred că psihologia se află în pragul unei noi descoperiri și zău că mi-ar plăcea să fiu eu inventatoarea. Asta dacă nu cumva tu ești un caz particular, cu totul și cu totul ieșit din rând.

El: Acum... acum de ce mi-ai spus?

Ea: Nu știi. Așa mi-a venit. Cred că am simțit nevoia să răsucesc cuțitul în rană.

El: Ți-a reușit.

Ea: Chiar mă bucur.

Tăcere. Se va sugera, prin muzică sau orice alte mijloace regizorale, o distanță de neparcurs, o îndepărtare între ființe ce nu se mai pot apropia. El poate continua să cânte Adagio. Sau muzica se aude din fundal. Decorul rămâne același, până la final, ajutând la sugerarea ideii de monotonie, de repetare, de plictis.

El: Crezi că o să vină?

Ea: Cine?

El: Fiica noastră.

Ea: Întrebarea asta mi-ai pus-o și ieri.

El: Știu.

Ea: De ce te repeți?

El: Simt nevoia să vorbesc, să nu mă simt singur.

Ea: Ești singur! Suntem singuri! Nu te mai amăgi degeaba! Spune drept, în decizia de a nu mă părăsi pentru Olivia, cam cât a atârnat teama de eșec, teama de singurătate la bătrânețe?

El: Nu știu. Cred că destul de mult.

Ea: *Voila!* Și iată ce mult ți-a folosit. Vezi, oamenii se tem ca proștii. Toată tinerețea, trăiesc cu teama (admisă fățiș sau nu) că vor fi singuri la bătrânețe. În sensul acesta, unii stau căsătoriți, chiar și cu cine nu le place, alții înfiază copii, adoptă căței, fac contracte pe case contra unor obligații... Iluzii! Ne hrănim cu iluzii. În realitate, nimeni nu e altfel decât singur. Singur! Golul din viață îl umplem cel mai adeseori cu surogate.

El: Și ție ți se pare fiecare zi la fel?

Ea: Nu mi se pare. Este!

El: Ce-am putea să facem?

Ea: Nimic. S-o acceptăm. Să ne acceptăm bătrânețea, singurătatea, repetabilitatea...

El: Și totuși, crezi că o să vină?

Ea: Ce importanță are? Încetează cu întrebarea asta stupidă! Oricum, când va veni, o să ne anunțe dinainte. *În timp ce pune întrebarea, El se ridică și se uită pe fereastră.*

Ea: Și încetează să te mai uiți pe fereastră! Ți-am spus că ne-ar anunța dacă ar veni. E fată educată, că doar am crescut-o noi.

El: De ce să nu mă mai uit? Mă uit. Cine știe, poate într-o zi va avea drum pe-aici și va trece să ne salute...

Ea: Drum pe-aici! Din Canada! Te auzi vorbind?

El: Da.

Ea: Și te înțelegi?

El: Uneori. (*Schimbând tonul*): Știi ce m-am gândit? De fapt, mi-a venit o idee genială. Să dăm niște serate muzicale. Eventual și cu poezie. Da, da, exact așa: serile de muzică și de poezie de la ... de unde să zicem?

Ea: Din capul tău.

El: Și din casa noastră, dragă. Din casa noastră. Îți imaginezi ce frumos ar fi, ce viață palpitantă am duce din nou? Poate s-ar scrie și în gazete, poate am fi invitați și noi în altă parte, poate... Ce faci, nu mă ascuți?

Ea îi face un semn să continue, cu nasul într-o carte, părând că nu prea e interesată de ce-i spune el.

El: Dacă mă ascuți, ce-am zis?

Ea: 50% prostii, ca de obicei! Ai zis că vrei să transformi casa noastră în loc de pelerinaj.

El: Dar tu nu ți-ai dori să fie altfel?

Ea: Nu. Încă n-am ajuns Sfinte Moaște!

El: De ce? Dacă viața asta te nemulțumește, de ce nu dorești să o schimbăm?

Ea: Pentru că n-ar ajuta la nimic. Pentru că ar fi tot o iluzie. Am aduna mai multe singurătăți, jucându-și fiecare rolul ca într-o piesă prost regizată. Apoi i-am trimite înapoi, fiecare cu singurătatea sa. Pe cine, de exemplu, ai vrea să inviți?

El: Pe foștii mei colegi de la Operă, de exemplu.

Ea: Dă-mi nume!

El: Darius Popescu.

Ea: Ratatul ăla bețiv!

El: Atât vezi tu în el? Darius e una dintre cele mai bune voci baritonale pe care a avut-o România vreodată.

Ea: Prietene, ce n-ai înțeles? Eu nu de voci am nevoie. Mi-au ajuns „voci” pacienților mei! Mi-au ajuns pentru toată viața.

El: Erau mulți? Cu „voci”, vreau să spun.

Ea: Mai mulți decât s-ar putea crede.

El (*imitând-o*): Nume, vreau nume!

Ea: Nu pot. Câtă vreme pacienții sunt în viață, nu pot divulga nimic. Iar eu, chiar dacă nu mai lucrez demult, încă mă aflu sub jurământ.

El: Jurămintele din căsnicie tot atât de bine le-ai păstrat?

Ea (*Privire agasată*): Chiar crezi că ți-aș spune?

El: Ai avea ce?

Ea (*râde*): Ești comic! (*Schimbând vorba*): Te rog, continuă cu lista invitațiilor!

El: Are vreun sens, dacă tot nu ești de acord?

Ea: Nu; dar ne mai amuzăm și noi.

El: Ce rost are? Nu vrei, nu vrei!

Ea: Convinge-mă!

El: (*Tace, descumpănit.*)

Ea: Uite, vezi, asta m-a enervat enorm la tine! Dacă m-am opus vreodată intențiilor tale, ai renunțat pe loc. N-ai făcut nici cel mai mic efort ca să-ți susții ideile. Aș fi vrut s-aud și eu măcar o dată un argument, mai multe... Uneori, mă opuneam chiar și atunci când eram de acord în realitate. Voiam să te determin să ieși din letargie, să îți susții bărbătește punctul de vedere, apoi să ai satisfacția că ai câștigat. Nimic din toate acestea. Astfel, am aflat în scurtă vreme că ești extrem de ușor de manipulat, că nimic din ce-mi propuneam nu era imposibil în ceea ce te privește. (*După o pauză de efect*): Crezi că-i ușor să trăiești cu povara asta?

El (*surprins*): Povară? Dar am crezut că sunt bărbatul ideal în felul acesta. Ți-am lăsat cu bună știință frâiele acestei căsnicii. Erau multe lucruri la care nu mă pricepeam. În plus, cufundat în muzică, într-o altă lume decât cea reală, pragmatică, eram conștient că-ți sunt deja o povară. Ce să te mai fi deranjat și cu opoziția?

Ea: Asta e! N-ai nimerit-o!

El: Ce ai vrut tu de la viața asta, femeie?

Ea: Întrebarea vine cam târziu. Cam prea târziu.

El: De ce nu mi-ai spus ce-ți doreai?

Ea: Pentru că sunt lucruri care nu se cerșesc. Pur și simplu ai vrea ca ele să se întâmple. Ți-ai dori ca cel de lângă tine să le simtă, să intuiască...

El: Ți-am spus... eram atât de absorbit de muzică...

Ea: De muzică și de Olivia.

El: Adevărat.

Ea: Știi ce-i caraghios? Că nici măcar dorințele ei nu le-ai înțeles. Invocând, probabil, aceeași scuză perfectă: muzica. Ți-a prins foarte bine. Ca-n bancul ăla cu Einstein: nevasta știa că-i la amantă, amanta – la nevastă, iar el era la bibliotecă. Tu erai la Operă și dirijai. Cum e posibil ca un dirijor să nu fie în stare să-și dirijeze propria viață? Arta dirijorală presupune vocație și multe calități. Pe scenă ai fost bun. În rest, nu te-a interesat.

El: Clarisa Vianu!

Ea: Bun, văd c-ai schimbat subiectul. Maimuța asta cine mai e?

El: Ah! Se poate să fii decentă măcar o dată? Este o poetă, o poetă tânără și foarte talentată. E și actriță, recită superb. Ar putea umple serile noastre într-un mod admirabil.

Ea: Mie, îmi trebuie mai degrabă cineva care să-mi umple borcanele cu murături.

El: Câtă vulgaritate!

Ea: Vulgaritate? Dar când îți pun pe masă, nu te mai saturi. De-acum, când vei dori să mănânci, am să-ți aduc aminte cât e de vulgar! (*Se strâmbă*)

El: (*nemulțumit*) Nu m-ai înțeles, niciodată nu m-ai înțeles!

Ea: (*maimuțărindu-se, imitând*) Nu m-ai înțeles, niciodată nu m-ai înțeles! Bine că m-ai înțeles tu! Ce-ți spuneam: omul e întotdeauna singur. Singur! O, desigur, am mers la serate, ne-am arătat în lume, la teatru, la operă, am fost doi. Oh! Înduioșător! În realitate, această lipsă de comunicare, de înțelegere reciprocă, ne-a azvârlit într-un ocean de singurătate. Dar ne-am îmblânzit fiecare singurătățile așa cum am putut. Tu cu arta și Olivia ta, eu cu... ale mele.

El: Ale tale? Care ale tale?

Ea: Vocile, dragă! La ce te gândești?

El: Și tu... ai avut voci?

Ea: Nu eu, pacienții! Dar au fost cumva ca și ale mele. Le auzeam noaptea uneori, mă asaltau din toate părțile, așa cum tu erai invadat de fraze muzicale... Doar că, în timp ce pe tine acestea te hrăneau, te înălțau, din mine mâncau vocile bucată cu bucată...

El: (*ironic*) Hm... nu s-ar zice, după șunculițe.

Ea: Vai, ce vulgar!

El: Ai dreptate, m-am molipsit. (*revelație*): Bagheera!

Ea: Bagheera ești tu! Să nu mă faci pe mine cartea junglei!

El: Nu, dragă, Bagheera e porecla actorului, unuia dintre cei pe care vreau să-i invităm. I s-a spus astfel întrucât seamănă cu Cristophor Plummer, cel a cărui voce a interpretat personajul Bagheera, din „Cartea Junglei”, într-adevăr.

Ea. Și... de ce vrei să aduci animalul în casă la noi?

El: Te rog! Este un actor incredibil, ar putea să facă niște schetchuri...

Ea: La tine toți sunt incredibili. Cred că, de fapt, generozitatea asta a ta m-a cucerit, pe vremea când nu prea știam cu ce se mănâncă bărbații.

El: Acum ai aflat?

Ea: Da, se toacă mărunt (la cap) și se mănâncă neuron cu neuron.

El: Eh, asta înseamnă că am avut destui, dacă tot mi-au mai rămas după atâția de ani de căsnicie. Ai scris pe listă „Bagheera”?

Ea: Care listă? Mă confunzi cu secretara? Mereu m-ai confundat cu cineva. Mai devreme mi-ai zis Olivia, acum...

El: Bine, dragă, fac eu lista. Adu-mi un pix și-o foaie.

Ea: Poftim! Acum mă confundă cu valetul.

Îi aduce foaia și pixul. El scrie concentrat câteva nume, apoi citește cu voce tare.

El: Darius Popescu, Clarisa Vianu, Bagheera... și mai cine?

Ea: Pe mine mă întrebi? Tu vrei serată.

El: Uite, uite, putem încerca să găsim un loc mai adecvat decât casa noastră, un spațiu convențional, o casă memorială ceva... Strălucit! Ce spui?

Ea: Spun că te-ai ramolit. Și mai ești și lăudăros pe deasupra.

El: *(pentru sine)*. Ce vulgar! Cum am putut să trăiesc toată viața înconjurat de vulgaritate? De fapt, abia acum după retragere, mediul acesta mă copleșește mai mult. În restul timpului, am fost ba la Operă, ba în turnee, ba în gândurile Oliviei. N-am avut timp să mă cobor la astfel de...

Ea: *(care aude ce vorbește el singur)* E cazul să cobori din copac! Sau de pe portativ.

El: Da, asta mai merge. Chiar acum mă dau jos și să știi că am de gând să organizez serata de care ți-am vorbit. Adu-mi foi și pix, să scriu niște scrisori.

Ea: Tocmai ți le-am adus. Dar află că, între timp, s-a inventat telefonul *(i-l arată, sugestiv)*.

El ridică receptorul, caută într-un carnețel și începe să sune.

El: *(dregându-și vocea)* Alo! Casa Popescu, Darius Popescu? A, mă iertați, doamnă... domnișoară... cum?

Darius Popescu nu mai locuiește acolo? Dar unde? În cer? Ce glumă-i asta? *(Tace, ascultă; după ce închide, se adresează Ei)*

El: S-a mai stins o stea.

Ea: Pagubă-n ciuperci!

El: Trăim pe aceeași planetă, respirăm o vreme același praf ridicat din scenă și, într-o zi, într-o clipă, afli că celălalt a încetat. A încetat să mai respire praful, să mai cânte... Darius... a fost un mare artist și-un om de o finețe rară.

Ea: La ce i-a folosit?

El: *(cu enervare)* Ai putea măcar în clipele acestea, dacă nu să pricepi și să empatizezi, măcar să taci sau să dispari naibii?!? Mi-a ajuns filosofia ta de doi bani! Gata!

Ea: Doar n-o să ne certăm pentr-un mort!

El: Darius mi-a fost prieten. Poți înțelege valoarea prieteniei?

Ea: Teoretic, da. Am avut destui pacienți pe care-i dădeam pe mâna psihiatrilor din cauza... prieteniei. Pot spune chiar că mi s-a făcut lehamite de-atâta prietenie.

El: N-are nici un sens discuția. Vedem viața mai diferit decât dacă am fi din specii diferite.

Ea: Și totuși, aparținem aceleiași specii. O specie de tatuai. Unii pe brațe, cum era Darius, alții pe creier, alții pe suflet.

El: Ai spus și tu o vorbă de bun simț. S-o sun pe Clari...

(Sună)

El: Clarisa, dragă, bună ziua! Rafinamentul întruchipat, sensibilitatea în persoană, ce mai faci? Sunt eu, vechiul tău amic de la Operă. Cum, care? Dirijorul, scumpete. Cândva mă porecliseși Mozart. Sunt eu, Mozart. Cum adică nu cunoști decât un Mozart și acela-i mort demult? Se poate, fată frumoasă? ... Iată că se poate. A-nchis. *(E copleșit de tristețe)*.

Ea: (*Cu satisfacție, maimuțărindu-se*): Sunt eu, Mozart, se poate, scumpete, bla, bla! Ești de-a dreptul greșos! Ți-am spus că prietenii țin atât cât încă mai ești în cărți, apoi se topesc precum fulgii de nea? Ți-am spus! Ai catalogat-o și pe asta la categoria „vulgarități” și te-ai scăldat mai departe în iluzii. Iată, unde-ți sunt prietenii? Aceia pentru care te trezeai noaptea din somn, dacă era nevoie să-i ajuți.

El: Încetează! De-ar fi să o iau de la capăt, știind ce mă așteaptă, tot astfel aș proceda. Doar pe tine nu te-aș mai lua de nevastă.

Ea: Oh, sunt gata să plâng!

El: La tine, nici plânsul nu vine firesc. Lasă... îl sun pe Bagheera. (*formează*) Heei, Bagheera, stimabile, ce mai faci? Sunt eu... mă scuzați, domnule, credeam că vechea poreclă vă va stârni amintiri plăcute din tinerețea noastră. N-aveți amintiri plăcute? Îmi pare rău. Vă rog să nu închideți! (*resemnat*) M-a uitat și asta!

Ea: Ca, de altfel, toată menajeria.

El: Totuși o singură persoană sunt sigur că nu m-a uitat!

Ea: Să nu îndrăznești! Să nu îndrăznești să o suni pe Olivia!

El: N-am s-o sun. Mă voi duce direct la ea. Trebuie să știu că mă mai iubește cineva, că măcar o persoană își mai amintește cu drag de mine... (*Iese*)

Ea: Hmm... du-te! Sper să capeți ceea ce meriți!

Scena 2

În aceeași cameră, ea citește, el intră, abătut, trânteste o haină în cuier și se lasă pe un fotoliu. Ea pare atentă la mișcărilor lui, mimând încă o vreme cititul.

Ea: Așadar?

El: Așa dar!

Ea: Nu mă mai fierbe! Ce-ai aflat?

El: Ceea ce trebuia să fi știut demult.

Ea: Anume?

El: Anume... că Olivia nu m-a iubit. Niciodată!

Ea (*prefăcută*): Serioos? Ce ți-a spus?

El: Adevărul. Că nu m-a iubit niciodată și de restul să te întreb pe tine. N-am prea înțeles ce legătură ai tu, n-am înțeles nici de ce s-a prefăcut, că doar n-a avut nici un avantaj de pe urma mea. Rolurile și le-a obținut datorită talentului ei incontestabil pe care i l-au recunoscut atâția alții.

Ea: Hmm... așadar, nu s-a ținut de cuvânt până la capăt. Slabă, ca majoritatea femeilor. O smiorcăită. O rugasem să țină secretul nostru până după...

El: Secretul vostru??? Secretul vostru?! Ce știi tu și eu nu știu?

Ea: Multe. Dar nu mai contează.

El: Spune-mi pe loc, acum! Altfel...

Ea: Altfel ce? Mă părăsești și te duci la Olivia? (*Râde. Apoi devine serioasă*): Bine, am să-ți spun.

El o ascultă stupefiat.

Ea: Te rog să nu mă întrerupi. De asemenea, te rog să nu mă judeci, oricât de ciudat ți se va părea totul. Îți amintești perioada aceea când tu erai în plină afirmare, dar brusc începuseși să te vaiți că nu mai ai inspirație, că nu mai poți să compui, că nu mai ai chef să dirijezi?

El: Da, a fost o perioadă scurtă, după care mi-am revenit.

Ea: Ți-ai revenit! Mai ești și îngâmfat pe deasupra! De ce crezi că ți-ai revenit?

El: Dar este evident, am uitat multe, dar asta n-am uitat. Întâmplător (dar ce întâmplare fericită!), atunci a apărut în viața mea Olivia. Am început s-o privesc cu alți ochi, să simt că între noi se formează acel gen de relație specială dintre bărbat și femeie, care te înalță, care îți dă aripi și inspirație.

Ea: Întâmplător! Așa crezi tu, că a fost întâmplător. N-ai avut niciodată ochi pentru cei din jurul tău. Ai crezut întotdeauna că universul s-a format cu singurul scop precis de a te sluji pe tine. Ingrat și nerecunoscător! Râzgâiat și înfumurat, asta ești! Olivia... n-a apărut întâmplător. Și nu te-a „iubit” întâmplător.

El: Dar?

Ea: Dar. Într-adevăr, a fost un dar. Darul meu pentru tine. Care n-ai știut niciodată să prețuiești iubirea adevărată. Olivia a fost cadoul meu pentru tine. Pricepi?

El: Nu! Și nici nu vreau să pricep o asemenea monstruoșitate!

Ea: Monstruoșitate! Da? Ai fi fost sfârșit ca artist dacă nu ar fi apărut o „minune” în viața ta, care să te scoată din letargia în care intraseși, mai mult, din nepăsarea și resemnarea în care picaseși. Ce-ai fi vrut? Să rămâi un simplu lăutar, în loc să ridici cu bagheta ta muzica la rang de mare artă? Am înțeles în ce situație te aflai. Ca psiholog, am înțeles și că asta e singura modalitate de a te scoate din rutină și plictis. Am început să citesc, am studiat mult, viețile marilor artiști, fie ei scriitori, muzicieni sau pictori. Niciunul n-ar fi ajuns mare dacă n-ar fi avut o „muză” cum în mod vulgar obișnuieți voi să numiți asta, o persoană care să-l inspire, să-i dea suflu artistic. Ce-ar fi fost Eminescu fără Veronica, Blaga fără Elena Daniello etc? În lipsa unei femei de care să te îndrăgostești (iar aceea se înțelege, nu mai puteam fi eu, niciodată soțiile n-au fost muze pentru artiști!), ai fi rămas un ilustru mediocru. Ce ar fi trebuit să fac eu, soția ta, să asist cum te scufunzi pe zi ce trece? Cine să te fi ajutat, dacă nu eu?

El: (*năucit, nevenindu-i să creadă*): Și ce ai... făcut? Cum ai procedat?

Ea: Simplu! Am făcut ochii roată în jurul tău, ți-am „scanat” mental preferințele și am decis că Olivia ar fi cea mai nimerită pentru un astfel de „rol”.

El: Rol? Ea a jucat tot timpul un rol?

Ea: Exact! Și-ncă unul foarte profitabil. Ce-i drept, nu degeaba e celebră, să recunoaștem că are talent! Altfel, nici n-aș fi angajat-o.

El: Cum ai.. angajat-o? Așa cum ai angaja o menajeră?

Ea: Aproximativ. Mi-am dat întâlnire cu ea, i-am spus ce of am și ce doresc de la ea. Am asigurat-o că nu va fi nevoie să treacă la planul fizic al relației, iar ea m-a asigurat, la rândul ei, că asta nu se va întâmpla.

El: Oprește-te! Îți dai seama ce-mi spui?

Ea: Exact! Adevărul! Poate era momentul să-l afli, ai trăit destul în minciună. Deși o rugasem să păstreze secretul până după moartea ta.

El: Așadar... totul a fost un joc propus de tine, în care ea a intrat.

Ea: Spre binele tău și al artei tale. Ar trebui să fii recunoscător!

El: Bine, dar, eu n-am fost doar un artist. Am fost, în primul rând, un om.

Ea: Așa. Și? Ca om, ce ți-a lipsit? Ai avut soție? Ai avut! Ai avut muză? Ai avut! Ai avut consimțământul soției să ai o muză? L-ai avut! Ca să nu mai vorbesc de banii cheltuiți!

El: Să nu-mi spui că ai și plătit-o!

Ea: Dacă nu vrei, nu-ți spun. Dar cum îți imaginezi că poți convinge un om să joace o viață întreagă, dacă nu-i oferi și lui ceva avantaj? Ce avantaj ar fi avut Olivia de pe urma acestei „afaceri”?

El: Destul! Nu mai vreau să aud nimic! V-ați bătut joc amândouă de mine în cel mai josnic mod! Așadar, de aceea nu erai geloasă?

Ea: Se-nțelege. Doar nu crezi că aș fi asistat neputincioasă la „drama” și oftaturile tale, dacă acestea nu erau pe placul meu. Și ce te vaiți? Ți-ar fi convenit mai mult să fii un hărțuit între muză și nevestă? Știi foarte bine că ți-am tolerat mereu ifosele, că adeseori te-am consolată, că uneori mi te destăinuiai cât îți era de dor de Olivia. Când făceai asta, nu te-ai gândit că și eu sunt om? Și tot tu te dai acum rănit? Eu mi-am sacrificat sufletul și banii pentru arta ta! Olivia, la rândul ei, și-a sacrificat timpul și reputația, întrucât începuse lumea să vă privească chiorâș,... tot pentru arta ta. Iar tu faci pe lovitul în umanitatea ta? Cine are sau ar fi avut nevoie de ea? În schimb, de artă... Au rămas opere impresionante, asta e tot ce contează. Iar de mine și de Olivia nu-și va mai aduce nimeni aminte. Pe când tu vei fi, vorba poetului, „nemuritor și rece”. Mai ales rece. Asta cu nemurirea nu-i sigură...

El: Îți mai arde și de glume! Bun, am înțeles raționamentul... feminin de doi lei, dar acum vreau să vorbim despre mine! Eu, eu sunt un om, un bărbat, am trăit cu iluzia de a fi fost iubit.

Ea: Ai fost!

El: De către cine? Olivia s-a prefăcut, da? M-a „iubit” contra cost.

Ea: Așa? Deci tu n-ai înțeles că eu am făcut toate acestea din iubire?

El: Nu de o astfel de iubire aveam nevoie! Iubire mincinoasă, amestecată cu trădare! Să piei din ochii mei!
Tac amândoi, intervine un joc al privirilor, al gândurilor, se mimează momentul unei revelații din partea lui. O privește cu alți ochi, nevenindu-i să creadă, ca pe o descoperire.

După un timp:

El: Așadar, tu m-ai iubit! Ai făcut sacrificii pentru mine. Și eu, nătângul, n-am priceput nimic. Cum e posibil?

Ea (*care, între timp, pusese un ceai pe masă*): Se răcește ceaiul!

El: Bine, dar de ce nu mi-ai dat de înțeles? Dimpotrivă, te-ai comportat adeseori de parcă m-ai fi urât. De ce n-ai spus? De ce n-ai...

Ea (*răsfoind un carnetel*): Vezi că mâine ai vizită la dentist.

El îi aruncă din mâini carnetul.

Ea: La ora 14!

El: Cum ai putut trăi astfel o viață? O viață în umbră, ascunzând un mare secret?

Ea: Când te întorci de la dentist, să cumperi și două legături de pătrunjel.

El: Spune-mi, psiholoago, dacă tot te dai mare cu meseria ta, răspunde la întrebarea la care atâția alții s-au chinuit și încă se mai chinuie să răspundă: ce-i dragostea?

Ea: Nu te-ai prins? O mare păcăleală. Uite exemplul cel mai clar: toată viața ai trăit convins de marea ta iubire cu Olivia. Când aproape ești cu-n picior în groapă, afli că n-a fost deloc așa, și tot nu-ți vine să crezi. Nu doar că iubirea-i o mare păcăleală, dar mai e și una convenabilă. Oamenii preferă să fie mințiți. Când n-are cine să-i mintă, atunci preferă să se mintă singuri. Pricepi?

El: Nu poate fi adevărat! Ceea ce eu am simțit la Olivia nu putea să fie fals. Poate că la început a fost jocul. Acela propus de tine. Dar dacă, pe parcurs, ea și-a intrat bine în rol, atât de bine, încât s-a îndrăgostit?

Ea: Vezi, ce spuneam! Atât de convenabilă e varianta ta, încât îți cauți motive să te minți. N-ai decât! Până la urmă așa e, nu putem ști cu siguranță ce a simțit ea. Dar parcă ziceai că ți-a spus...

El: Și de unde să știu că spunea adevărul? Ah, înnebunesc! Când îți poți da seama dacă oamenii spun sau nu adevărul?

Ea: Niciodată! Unii sunt atât de pricepuți, încât păcălesc până și detectorul de minciuni.

El: Și-atunci... totul e o minciună? Chiar totul?

Ea: Ți-a luat cam mult să pricepi. Eh, oricum, mai bine mai târziu...

El: Așadar, toată viața noastră e o iluzie. O iluzie de care nu ne vindecăm decât...

Ea: La doi metri sub iarbă. Să ne bucurăm de ea, așa cum e, și să-i lăsăm pe alții să-i dezlege misterul!

El (*Se repede la niște foi, ia un instrument de scris și începe să aștearnă note muzicale*): Să fie liniște! Simt, o simt cum vine! În sfârșit, voi scrie simfonia pe care n-am reușit s-o scriu până acum. Asta e! *Simfonia minciunii fără sfârșit...*

Muzica....

Scena 3

Aceeași cameră, o altă zi. Cei doi stau separați, El - la birou, unde așterne notele muzicale pe portativ, Ea - legănându-se într-un balansoar, cu privirea în gol. O vreme rămân așa, în tăcere, concentrați fiecare la sine. După un timp, ea sparge tăcerea, luându-l prin surprindere.

Ea: Aveam vreo 10-11 ani când, pentru prima dată, s-a frânt în mine lumea.

El (*fără să ridice privirea din foi*): Te rog să citești în gând! Ce te-a apucat? Lucrez, nu vezi?

Ea (*cu privirea tot departe*): Până atunci, "universul" în care trăiam, mărginit de coliba noastră, la un capăt, și de apa Dunării, la celălalt, mi se părea absolut firesc.

El (*trântind cu enervare instrumentul de scris*): Ce Dumnezeu?! Te-am rugat... (*îi pică ochii pe ea și vede că nu citește*): Ce faci?

Ea (*privindu-l, în sfârșit*): Mă legăn.

El: Vreau să spun... ce ziceai mai devreme? Credeam că citești.

Ea: Citesc. Îmi citesc trecutul. În ziua de azi nu mai e la modă să-ți citești viitorul. Ai chef să ascuți?

El: Poate am, dar nu înțeleg cum de ai tu dispoziție să te destăinui, e o premieră.

Ea: Totul are un început. Știi, am realizat că toată viața mea de până acum n-am făcut decât să-i ascult pe alții. Fie prin natura profesiei, unde rolul meu se rezuma cam 70% în a asculta, fie acasă, unde...

El: Ce vrei să spui? Vorbești mai mult decât mine. Întotdeauna ai vorbit mai mult.

Ea (*abătută, cu un alt fel de ton decât în scenele anterioare*): Ce? Nimicuri. În mare parte nimicuri tot legate de tine. *Vezi că ți-am călcat cămășile și le-am pus în cutare loc, vezi că ai programare la doctor, vezi că ți-am lăsat mâncare în frigider, trebuie doar s-o încălzești în cazul în care întârzi, vezi că mâine copilul are serbare, poate reușești să ajungi* (nu reușeai niciodată!) ... Ai auzit și altfel de vorbe de la mine decât cele de genul acesta?

El: Nu înțeleg unde bați.

Ea: E simplu. Deși eu am ascultat pe toată lumea, pe mine nimeni nu m-a ascultat niciodată cu adevărat. Poate aș fi avut și eu lucruri de spus, de povestit. N-am fost la preot, n-am fost la psiholog, iar acasă... cum ziceam. Ai știut vreodată de vreo pasiune de-a mea, de vreo traumă, de vreo iubire, împărtășită sau nu, de neliniștile mele... orice aspect care să vizeze ființa mea?

El (*nu prea are răspuns, tace, puțin săcâit, dar nu se îndură să se întoarcă la ale sale. Adaugă, cu jumătate de gură*): Dacă vrei, te ascult.

Ea: Vreau! Știi, de exemplu, că visul meu a fost să devin balerină?

El: Nu! De unde ar fi trebuit să știu?

Ea: E-adevărat, nu s-a dat în gazete.

El: Chiar ai vrut să devii balerină? De unde până unde?

Ea: Îți povestesc, dacă ai răbdare.

El: Am. Chiar m-ai făcut curios. Ia-o, te rog, de la capăt, n-am fost atent la început...

Ea: Nu c-ai fi fost vreodată, dar măcar acum ai putea să profiți de ocazia asta. Nu se știe când mă mai găsești într-o astfel de pasă.

El: Sunt tot numai urechi!

Ea: Și stomac.

El: Hai, hai, lasă gluma, că strici atmosfera.

Ea: Bine. Uite ce ziceam:

Aveam vreo 10-11 ani când, pentru prima dată, s-a frânt în mine lumea. Până atunci, "universul" în care trăiam, mărginit de coliba noastră, la un capăt, și apa Dunării, la celălalt, mi se păra absolut firesc. Așa cum firească mi se părea existența în satul nostru a unei case mari (căreia îi spuneam chiar așa, Casa, cu majusculă), din piatră, puternic contrastantă cu amărătele de căscioare din jur. Era împrejmuită de un gard înalt, prin care nu se putea vedea nimic, spre ciuda noastră, a veșnic curioșilor copii. Știam că în casa aceea locuia o femeie, pe care o numeam Doamna. Dar ea nu ieșea niciodată din Casă. Doar servitorul ei căra lăzi grele de la vapor și, uneori, o trăsură oprea la poartă. Din ea cobora un domn îmbrăcat în negru, care intra fulgerător, dispărând înainte ca să apuce cineva să-i vadă fața. Trăsura zăbovea o vreme, apoi domnul ieșea la fel de iute cum intrase, urca în trăsură și aceasta dispărea sub privirile noastre curioase.

Despre Doamna nu se știa mai nimic, erau numai presupuneri care mai de care mai fanteziste. Una dintre acestea era că Doamna fusese alungată de tatăl său de la București, pentru că îl dezonorase prin legătura pe care o avea cu un bărbat însurat. Nu pricepeam, la vremea aceea, ce-i aia dezonoare, nici ce era greșit în ce făcuse Doamna (dacă făcuse), dar prezența aceasta nevăzută mă fascina pe zi ce trece mai mult. Într-o zi, mama m-a trimis până la Casă. Nu știu în ce împrejurări, Doamna ne ajutase cu niște produse. Iar mama era o femeie demnă, accepta să primească pomană, dar se străduia să ofere și ea ceva, cât de neînsemnat - în schimb. Se pricepea să brodeze și m-a trimis cu un mileu făcut de ea. Îmi atrăsese atenția să îl înmânez servitorului, nu cumva s-o deranjez pe Doamna. Dar eu, scăpată pe lângă cel care deschisese poarta, m-am înfipt cu nu știu ce tupeu până în ușa Casei și, spre surprinderea mea, am fost invitată înăuntru, astfel că mi-am introdus figura năclăită pe covoarele plușate ale Doamnei. Nu știu să descriu tot ce-am trăit atunci, vocabularul e prea sărac. În primul rând, m-a năucit ființa care-mi stătea în față. Nu știu de ce, mi-o imaginasem ca pe o hoască îmbrăcată în maro, așa cum mi-o închipuiam pe muma pădurii din poveștile pentru copii. În loc de asta, vedeam o femeie tânără (poate la 30 de ani?), într-o rochie roșie sclipitoare, cu o figură angelică și uluitor de frumoasă. Pe deasupra, răspândea un parfum delicat care te făcea să simți nevoia să-o adulmeci. În universul meu de oameni murdari, cu fețele brăzdate înainte de vreme, de soare și vânt, cu mâini crăpate și veșnic mirosind a pește, această apariție mi s-a părut ca un soare mult prea orbitor luminând peste o mocirlă neagră. Și, la fel ca în fața soarelui, când te orbește cu strălucirea lui, am simțit nevoia să închid ochii. Era ceva ca un gest de respingere, încercam să mă conving că așa ceva nu există, că poate am avut o halucinație. Când, în sfârșit, am deschis ochii, ea încă stătea dreaptă și frumoasă în fața mea, privindu-mă cu ochii mari, căprui, parcă un pic neliniștiți, ușor umezi, parcă răspândind milă. Mila aceasta mi-a făcut și mai rău și am simțit brusc impulsul de-a întoarce capul. Privirea mi-a picat pe un perete, hipnotizată de imaginea dintr-un tablou. Am stat așa multă vreme, neînțelegând ce se petrece, simțindu-mă parcă evadată din mine și cocoțată în tabloul acela. Dar tot eu eram și cea care privea încremenită imaginea care mă hipnotiza și mă atrăgea prin fire nevăzute. Uitasem de Doamna, până când ea s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

- Îți place?

Îmi dispăruse graiul, am dat afirmativ din cap.

- De ce îți place?

Am ridicat din umeri.

- Știi ce este?

Am clătinat capul.

- O balerină, mi-a zis.

Mi-am adus aminte că am glas și am întrebat timid:

- Ce-i aia o balerină?

- O dansatoare instruită, artistă, care dansează pe muzică de balet.

Ce frumos vorbea Doamna! Dar atât de diferit și pe neînțelesul meu! Îmi venea să plâng de ciudă!

- Ce-i aia muzică de balet? - am întrebat.

A zâmbit și... mi-a făcut un semn să aștept. S-a așezat pe un taburet și a început să cânte la pian (evident că nu știam nici ce-i ăla!). Iar eu nu înțelegeam de ce clapele pe care apăsa nu sunau la fel de strident precum cele pe care le apăsa tata când zăvora câte-o ușă și cum se făcea că sunetele pe care le scoteau adunaseră în mine, laolaltă, toată fericirea și toată amărăciunea lumii. O ascultam cu aceeași încremenire cu care privisem balerina. Și aveam sentimentul că vreau să zbor, să plutesc la nesfârșit în ritmul acelei muzici magnifice. Când Doamna s-a oprit, mi-a spus sec:

- Aceasta e muzică de balet.

N-am avut nevoie de mai multe explicații. În clipa aceea, am știut că vreau să fiu balerină. De-ar fi fost să trebuiască să trec Dunărea înot, de-ar fi fost să trebuiască să număr toți peștii care zburdau prin ea, de-ar fi fost să...

(Pauză)

El: Te rog, continuă...

Ea: Nu-mi mai amintesc drumul înapoi până la poarta Casei, nu-mi amintesc nici dacă și ce mi-a mai spus Doamna. Știu doar că dincolo de poartă, lumea s-a frânt în mine ca o creangă putredă, sub propria-i povară. Cât stătusem în fața Doamnei, pentru prima dată am avut sentimentul de rușine. Pentru prima dată, mi-a fost rușine de noroiul pe care-l căram pe picioare, de zdrențele de pe mine, de unghiile înnegrite pe dedesubt, pe care mi le ascusesem la spate, de părul meu nespălat și de vocabularul sărac. Paradoxal însă, când am trecut dincolo de poartă, am avut un sentiment de superioritate în fața mizeriei, a noroiului și a oamenilor care-l călcau. Brusc, am simțit că lumea aceea nu-mi mai aparținea și că eu nu-i mai aparțineam ei, că nu mai aveam una alta ce să ne spunem. Poate doar "adio". Simțeam într-un mod nedefinit, dar ferm, că eu nu aparțineam acelui univers pe care până mai devreme îl consideram cât se poate de firesc, ci unuia populat de imaginea sclipitoare a Doamnei, de balerina din tablou, de sunetul muzicii care mă învăluise. Eu nu mai eram eu și totuși parcă mă regăsisem. Am zăcut, cu ființa divizată. Refuzam să mă mai joc cu ceilalți copii, jocurile lor nu mă mai distrau, refuzam să mai pescuiesc, să mai fac treburile la care eram pusă. Totodată, refuzam să dau vreo explicație de care oricum nimeni n-avea nevoie. Pentru că revelația pe care-o avusesem îmi evidentiasse clar și un alt lucru: că între mine și oamenii printre care trăiam, toate punțile de comunicare fuseseră rupte. Eu nu-i mai înțelegeam pe ei, iar ei nu m-ar fi înțeles niciodată pe mine. Preferam să primesc palme și castane decât să explic un lucru pe care, până la urmă, nici eu nu-l înțelegeam. Dar îl simțeam, și asta era de ajuns.

El o privește cu tandrețe, se duce către ea, în spatele balansoarului, dă să o îmbrățișeze cu un gest stângaci, Ea îl oprește.

Ea: Stai să termin! Nu știu dacă vreodată voi mai putea spune asta, până acum n-am spus nimănui și chiar credeam că am uitat. Dar nu era uitare, atâta doar că ascusesem bine amintirea asta.

El: Ce-a urmat?

Ea: După vreun an, într-o seară, trăsura a oprit la poarta Casei, dar domnul n-a mai coborât din ea. L-am zărit, în schimb, când m-am apropiat, intrigată de această schimbare a unui obicei ce părea imuabil. La scurtă vreme, pe poartă a ieșit Doamna, înveșmântată într-o pelerină lungă, cu glugă, cu pas grăbit, pregătită să urce în trăsură. Înainte de asta, m-a văzut, mi-a făcut semn să m-apropii, mi-a pus în palmă un lănișor de aur pe care și l-a scos de la gât și mi-a șoptit, abia perceptibil: "Fetițo, pleacă de-aici!" Ce ciudat! E pentru prima oară, acum, când îți spun, când mă gândesc la faptul că acel îndemn rostit ar fi putut însemna o alungare a mea de lângă trăsură. Dar atunci, ca de altfel întreaga viață, am crezut, convinsă mai ales de tonul conspirativ

în care mi s-a adresat, că acel "Fetițo, pleacă de-aici!" a însemnat, de fapt, îndemnul de a pleca de acolo, din lumea noroaielor și a mirosului de pește. Și evident că mi-a dat frisoane, amețeli și insomnii, nemaivând liniște până ce nu l-am îndeplinit. S-a urcat apoi în trăsură, ajutată de domnul pe care l-am auzit spunându-i: "În sfârșit, iubirea mea, totul s-a terminat. Sunt al tău, doar al tău..." și au dispărut în noapte la fel de misterios precum apăruseră în acel sătuc amărât de pescari.

Am știut atunci că nu se va mai întoarce niciodată. Am rămas în drum ascultând zgomotul roților până ce s-au pierdut de tot în noapte, plângând ca la moartea cuiva. N-o mai văzusem niciodată pe Doamna de-atunci, de când îmi cântase la pian, dar gândul că se afla acolo mă mai ținea legată de lumea aceea în care nu-mi plăcea să trăiesc, dar devenise suportabilă știind că ea cântă la pian undeva, dincolo de ziduri. Acolo, în lumina lunii, l-am urât pe domnul care o luase doar pentru el; dar m-am și bucurat știind că nu mai e singură, amăgindu-și tristețea cu pianul, între două scurte și clandestine întâlniri. Însă, odată cu Doamna, "plecasem" și eu, cea care mă descoperisem în tablou. Iar eu, cea desculță din drum, nu mai aveam niciun rost pe acolo. Și vorbele ei - "Fetițo, pleacă de-aici!" - mi-au răsunat în urechi până în clipa când m-am furișat pe vapor.

El: Habar n-am avut de toate astea.

Ea: Da, știu. Credeai că m-am născut la vârsta de 25 de ani, când m-ai cunoscut?

El: Nu, desigur...

Ea: Da, vrei să spui că, de fapt, nici nu te-a interesat. Atâția ani am respirat aerul aceleiași case și tu habar n-ai avut că, pentru a mă întâlni, a fost nevoie ca eu să fug din Balta Brăilei, ascunsă în cala unui vapor.

Vaporul care ne aducea pâine. Nici pe asta n-o știi.

El: ?

Ea: Mergeam desculță prin colb, umblam zdrențuită, așteptam să se umfle apele Dunării pentru a intra cu ciurul să adunăm pești - hrana noastră zilnică. O dată pe lună, așteptam vaporul să ne aducă pâine. Nu știu, poate vaporul ăla mai aducea și altele, dar noi nu ne-am permis niciodată să cumpărăm altceva decât pâine. Știi, și astăzi îmi place să privesc vapoarele; o fac ori de câte ori am ocazia, și simpla lor vedere îmi aduce în suflet starea de sărbătoare. Vaporul copilăriei mele, apropiindu-se lent de mal a fost în anii aceia singura sărbătoare pentru mine. O dată pentru că, trei zile după venirea lui, mâncam pâine, înlocuind singurele două feluri pe care ni le permiteam: peștele și mămăliga. Ai să râzi, dar pentru mine, nici astăzi nu există prăjitură mai bună decât pâinea. Și a doua oară, pentru că vasul căra după sine o aură nedeslușită, o nostalgie a depărtărilor, ceva indefinit care mă stăpâna și parcă mă chema.

El: Ce-ai făcut după ce ai plecat?

Ea: Trec peste amănuntele devenirii mele, căci nu acestea sunt importante. Am fugit din Balta Brăilei și m-am oprit în oceanul marelui oraș. Nu mai știu ce se învață la geografie, dar eu am aflat că oceanul e tot o baltă mai mare. Dar care înghite corăbii și oameni, cu visuri cu tot. Nu m-am făcut balerină, așa cum visam, am ajuns psiholog, cum știi. Nu spun că profesia mea nu mi-a plăcut, însă toată viața m-am simțit ca un vultur fără o aripă, având în zestrea lui genetică dorul înălțimilor, dar fiind nevoit să trăiască pe sol. Iată, așadar, că am ajuns în punctul în care voiam să ajung.

El: Voiai să ajungi într-un punct?

Ea: Exact! Toată această poveste ți-am spus-o nu doar pentru că simțeam nevoia să mă destăinui, ci și pentru că voiam ca tu să pricepi de ce te-am înțeles atât de bine și ți-am suportat toate hachițele pentru arta ta. Era de ajuns un vultur dezaript într-o casă.

Se lasă tăcerea, El își frânge mâinile, nu știe ce să spună sau să facă, pare stângaci, nelalocul lui.

Ea: Dar te previn că toate acestea se vor schimba.

El: Adică?

Ea: Adică mi-a ajuns. Chiar și mie, care m-am străduit, de dragul visului meu netrăit, să te ajut să ți-l trăiești pe al tău.

El: Ce ironie! Eu nici măcar n-am avut un vis. Am fost un băiat nici bogat, dar nici sărac, am urmat drumul pe care mi l-au trasat alții și nu cred că mi-a părut niciodată nici bine, nici rău. Pasiunea a venit mai târziu și cred că am perceput-o mai mult ca pe o datorie. Viața e nedreaptă. Tu ai fi meritat să-ți împlinești visul. În schimb, eu am primit darul artei fără să-l fi cerut. În plus, am primit darul de-a te avea pe tine, de care nici măcar n-am fost conștient. Mi se părea normal și absolut obligatoriu să fii aici pentru mine, să mă slujești. După ce mi-ai spus toate astea, e ca și cum te-aș cunoaște pentru prima dată. Și mă simt de parcă mi s-a furat ceva pentru totdeauna, anii pe care i-am ratat neîubindu-te...

Ea: Ghinion!

El: Femeie, noi ne-am ratat întâlnirea! Am fost ca două linii paralele, mereu alături, niciodată împreună. Sufăr cumplit în momentele acestea.

Ea: N-ajută nimănui suferința ta. Ce s-a făcut nu se mai poate desface.

El: Oare câți *hamleți*, câte *ofelii* vor fi dăruit tăcerii apelor?

Ea: Îm? Ai spus ceva?

El: Nimic, mă gândeam. Știi ce cred? Că tu ești o femeie picată din alt veac.

Ea: Ei, picată din Lună! Sunt o femeie normală care am avut ghinionul să te întâlnesc pe tine.

El: Acum încep să te recunosc. Ești din nou tu.

Ea: Sau poate dublura mea.

El: Totuși, m-ai făcut să mă gândesc că, în timp ce tu ai avut ghinion, pe mine m-a urmărit norocul toată viața. Nu cred că ți-am povestit întâmplarea cu trenul care m-a dus la examenul de la Conservator, pe care era să-l ratez la mustață.

Ea îl încurajează prin semne să spună

El: Uneori, e ca atunci când pierdusem trenul. Eram elev, de fapt doar terminasem liceul. Trenuri nu prea erau. Mai nimic nu era. Îl văzusem cum pleacă de sub ochii mei. Am alergat destul de repede, dar trenul fugea mai tare. Prinsese viteză. Se îndepărta cu fiecare clipă, ducând speranțele mele cine știe unde. De neputință, am plâns. Impiegatul cărunt, trecut prin viață, sătul de trenuri care tot pleacă, m-a văzut: „Ce-ai, taică, de plângi?” I-am arătat cu degetul monstrul care luneca pe șine. Nu puteam vorbi. Cuvintele se sugrumaseră în gât. Nu pierdusem niciodată un tren. Și n-aș fi crezut să mi se întâmple mie. Și tocmai atunci! Impiegatul, sătul de trenuri, pesemne și de lacrimi („Nicăieri – zisese – nicăieri nu vezi atâtea lacrimi ca-n gări”), s-annuiat: „Nu mai plânge, taci cu tata! Dă-l în mă-sa de fier hodorogit!”. Și-a îndesat mai bine șapca pe cap, a pus fluierul în gură, a fluierat tare, prelung, în timp ce a rupt-o la fugă după coada trenului, alergând ca la suta de metri, cu paleta roșie ridicată. Frânele au scrârțâit metalic, apoi am zărit printre lacrimi trenul oprindu-se. Se-ntâmplă rar coșmarul să se transforme într-un vis frumos.

Impiegatul încărunit de vreme și trenuri nu s-a mulțumit cu atât. I-a făcut mecanicului de locomotivă semn de manevră ‘napoi. Ala s-a conformat. Apoi, l-am auzit înjurând ca la ușa cortului, când și-a dat seama de ce fusese oprit și întors din drum. “Să-ți fac, să-ți dreg! Am să te spun la direcție!” Impiegatul cărunt, trecut prin viață ca prin război, nu s-a supărat: “Spune-mă și la Dumnezeu, numa’ stai să urc băiatu-ăsta! Hai, taică, hai, ușure! Așa, mergi cu bine! Și nu mai plânge!” A răsuflat ușurat, a luat poziția regulamentară, apoi a ridicat paleta verde, de parcă ar fi înfipt steagul pe o redută. “Acum, poți să pleci liniștit să mă torni la direcție! Ce-am avut și ce-am pierdut?!”

Nici măcar n-am apucat să-i mulțumesc. Acolo, în tren, trăiam sentimentul irealității. Mi se părea că-l văzusem pe Dumnezeu. Avea haine de impiegat de mișcare, nițel cam ponosite, părul cărunt și rar și paletă roșu/ verde. O paletă și-un fluier, cu care făcuse prima minune din viața mea. A dat trenul înapoi. Eu dau,

acum, timpul. Și mă întreb ce-aș fi devenit, ce-aș fi fost astăzi, dacă în ziua aceea Dumnezeu n-ar fi îmbrăcat haine de impiecat și n-ar fi oprit trenul care m-a dus la examen. Poate aș fi fost un impiecat de mișcare într-o gară, care ar fi oprit trenul pentru altcineva care merge să dea examen la facultate... Cine știe...

Ea: Ghinionul a fost, totuși, că trenul tău s-a întâlnit cu vaporul meu.

El: Nu râde!

Ea: Nu râd. L-ai mai văzut? Pe impiecatul acela...

El: O dată. Nu mai trecusem demult prin halta prin care, azi, nu mai trec trenuri, iar odinioară treceau atât de rar. Acum, în plină glorie, trenurile-mi puțeau. Probabil n-aș fi oprit nici atunci dacă întâmplarea n-ar fi făcut ca roata să explodeze în locul acela în care șoseaua se apropia cel mai mult de calea ferată. Am lăsat șoferul să se ocupe de roată și am făcut câțiva pași. Pe șine, crescuseră buruieni, semn că niciun tren nu mai trecea pe acolo. Peronul pe care plânsesem cândva părea mult mai mic și mai sărăcuț, iar prin crăpăturile făcute de trecerea anilor viața își revendica drepturile prin sute de fire de iarbă răsărite în smocuri. Coccoțat pe un scaun, o părere de om, gârbovit, se căznea să întoarcă un ceas *Paul Garnier*. Asemenea ceasuri rare mai vedeai prin muzee și vreo două-trei gări. Toată priveliștea părea un tablou suprarealist: ceasul de lux în contrast cu clădirea în paragină, fără ferestre, cu iarba care-mpânzea tot locul. Cineva însuflețea „tabloul”: Omulețul firav, gârbovit, dar căruia îi străluceau ochii când potrivea limbile ceasului din gară (mai bine zis, din ceea ce fusese cândva o gară mică, îngrijită, prin care mai treceau, uneori, și trenuri). Când și-a terminat treaba, omul m-a văzut și aproape s-a speriat ca de o arătare. Apoi, jenându-se, s-a scuzat cumva:

- Pe-aici, nu mai vine nimeni. Sunt eu și-un câine.
- Ce faceți?, am întrebat, neștiind ce să-i spun.
- Întorc ceasul. Măcar el să meargă. Trenurile nu mai merg, în curând n-oi mai merge nici eu, mi-a spus ca pe o evidență, arătându-mi bastonul din mâna dreaptă. Ceasu-ăsta e o bijuterie, el trebuie să meargă! Nu știu cine l-o mai întoarce când n-oi mai fi eu. Apoi, schimbând vorba: Cu ce treburi pe la noi?

Purta aceeași haină de impiecat, acum ceva mai largă și roasă pe alocuri, probabil singura haină, ori poate nu se-ndurase s-o lepede. Tăceam. Cuvintele se blocaseră iar în gât, ca atunci când pierdusem trenul. Aș fi vrut să-i povestesc, să-i aduc aminte, să-i mulțumesc. În loc de asta, tăceam, cu tăcerea celor mai stupizi dintre oameni.

- Cândva, zice, cândva era și-n gara noastră altfel. Ce de-a lume...

Am vrut să-i spun că știu. Nici asta n-am putut. Apoi, ca și când ar fi avut ceva de demonstrat, ca și când aș fi avut nevoie să-l cred, a scos de sub haină paleta, a șters-o de mână și mi-a întins-o ca pe-o evidență:

- Eu eram impiecatul!, a rostit cu mândria cu care trebuie să fi rostit ducele de Wellington: „Eu l-am învins pe Napoleon!”. Câte trenuri n-am pornit eu cu asta! Da, m-am gândit, dar mai important decât toate trenurile pe care le-ai pornit e unul pe care l-ai oprit.
- O vrei? Mie nu-mi mai trebuie.

Am luat paleta ca pe ceva de preț și-am strâns-o la piept. Am privit ceasul care mergea „ceas”, care-mi arătase cândva o jumătate de minut mai mult decât aș fi vrut, suficient cât să-mi plece trenul de sub nas. Și deodată ochii mi s-au împăienjenit. Ceasul a început să se scurgă, precum cel din tabloul lui Dali. Așa-l vedeam printre lacrimi, curgând, unduindu-se ca și când s-ar fi topit. Omul s-a panicat, la fel ca atunci:

- Ce-ai, taică, de plângi? Dacă nu vrei, n-o ieși. Dă-o-n colo de paletă! Sunt un prost bătrân. Chiar așa, d-apăi, ce să faci mata c-o paletă de impiecat? Da' am zis să-ți dau și eu ceva... și n-am altceva. Lasă, dă-o-ncoace, decât să plângi!

Plângeam ca atunci când pierdusem trenul. Ceasul nu-l mai vedeam printre lacrimi, se topise de tot, timpul se comprimase. Pierdusem trenul din nou. Trenul recunoștinței. Eram bogat. Și nu-mi folosea la nimic! Tot omul acesta îmi oferise ceva. Iar eu, cu toată bogăția mea, habar n-aveam ce i-aș putea oferi. Cum

i-aș putea mulțumi că, într-o zi, cu paleta pe care mi-o dăruise, oprise și mă urcase în trenul care avea să mă ducă spre ceea ce sunt acum. Și că atunci, mă făcuse să-L văd, pentru prima dată, pe Dumnezeu în oameni. Ce daruri îi poți face lui Dumnezeu?

L-am întrebat:

- Dacă ar fi să-i faci un dar lui Dumnezeu, ce i-ai oferi?
- Ce i-aș oferi? Păi... paleta nu mai pot să i-o dau, că ți-am dat-o ție. Trențele-astea după mine, nu pot, că rămân gol. Și-oricum, n-ar avea ce face cu ele. Câinele ăsta... îmi ține de urât. Ce dar?! Uite ce dar Îi fac eu lui Dumnezeu: în fiecare zi, la doișpe fix, întorc roțița la ceasu-ăla. Cât oi mai putea...

(Pauză)

Ea: Mda... impresionant. Asta facem toți, întoarcem roțița la ceasuri. Reale sau imaginare. A propos de ceas, e târziu... și sunt vlăguită. Du-te și termină-ți simfonia!

Scena 4

Dimineață. Același decor, doar ceva mai înviorat de niște vase cu flori și poate ceva mai luminos. Ea e schimbată, îmbrăcată într-o rochie roșie, sclipitoare, aproape ca de gală. Aranjează niște flori într-o vază, se studiază în oglindă, își pune niște cercei mari, se rujează strident, își aranjează o șuviță, fredonează o melodie, face câțiva pași de dans. Astfel o surprinde el când apare din dormitor, îmbrăcat în pijamale, somnoros, întinzându-se.

El (*casca de zor, dă să salute și, când o vede, rămâne blocat*): Buuunăăă!....

Ea: Mersi! Știam. Ce nu știam e că te pricepi să vorbești în argou.

El (*se holbează, nevenindu-i să-și creadă ochilor*)

Ea: Adică în limbaj golănesc, în caz că ai uitat semnificația cuvântului.

El (*revenindu-și oarecum*): Nu vorbesc în argou, am vrut să zic „Bună dimineața!”...

Ea: Și ți-a murit „dimineața”? La vârsta ta, nu-i de mirare.

El: La vârsta mea! Dar tu ce vârstă ai, dragă?

Ea (*făcând fițe pe lângă oglindă*): Te uiți un pic la mine?

El: Asta fac de când m-am trezit. Sau poate nu m-am trezit și încă visez. Visez?

Ea: Visele/ visuri nu sunt pentru adormiți ca tine! Tu, când dormi, sforăi, nu visezi.

El: În ce hal arăți!

Ea: Întotdeauna te-ai priceput la complimente!

El: Ce... de ce ți-ai pus rochia asta?

Ea: De ce nu?

El: Păi... nu pare adecvată pentru micul dejun.

Ea: Cine-a vorbit de micul dejun?

El: Păi, doar n-o să iei cina la opt dimineața.

Ea (*cu substrat*): Dar poate iau cina la unu!

El: Să-mi pun și eu fracul?

Ea: Dar ce, te crezi pe podiumul dirijoral? Rămâi în pijamale! Te asortezi mai bine.

El (*adulmecând-o*): Și de ce miroși ca o drogherie? Ce parfum e ăsta? Pare unul scump.

Ea: Parfum scump, pentru dame ieftine.

El: Vorbești de parcă ai mâncat ciuperci otrăvite. A propos de mâncat, luăm și noi masa?

Ea: Masa o iei tu, eu îmi iau tălpășița. Vezi că frigiderul e tot acolo. Sau nu știi unde e? Întrebă pisica! (dă să plece)

El: Stai, stai, unde pleci?! Și eu?

Ea: Tu, ce?

El: Pe mine nu mă iei unde... pleci tu?

Ea (privindu-l sever): Ai terminat simfonia aia?

El (vinovat): Nu.

Ea: Păi vezi? Ai treabă!

El: Spune-mi măcar unde te duci! (Îmblânzind tonul): Te roog!

Ea: Dacă insiști! Mă duc unde n-am mai fost de multă vreme: la bărbați!

El (stupefiat): Poftiiim?!

Ea (cu severitate): Dacă îți spuneam că mă duc la piață, mă credeai?

El: Nu, cu rochia asta... Dar ce, dar cum... cum adică să te duci la bărbați, ce să cauți?

Ea (cu priviri sugestive): Mai ai și alte întrebări tâmpite? Că mă grăbesc.

El: Dar ce te-a apucat tocmai acum?

Ea: Asta mă întreb și eu, de ce am așteptat atât. Totuși, niciodată nu-i târziu să mă reinventez.

El: Să te... ce?

Ea (pe silabe): Re-in-ven-tez!

El: Asta ce înseamnă? Să-ți faci un fel de inventar? Inventarul rochiilor, inventarul pantofilor, parfumurilor, fumurilor...

Ea (privindu-l cu o superioritate indulgentă): Nu te mai agăța de cuvinte! Și nu mai face pe prostul, că nu ești... într-atât! Știu că nu ești obișnuit cu plecările mele, de obicei eu stăteam pe fotoliul acela, iar tu îți luai pălăria și plecai. A, am uitat pălăria! (se întoarce, își pune o pălărie cu boruri largi și ochelari negri de soare. Se plimbă prin fața lui, legănându-și șoldurile): Sunt bine, da?

El: Tu oi fi, dar eu nu sunt bine.

Ea: Nu c-ai fi fost vreodată! *Ciao, amore!* (Mimează un sărut pe obraz, îi mai aruncă o privire din ușă și iese).

Scena 5

El, rămas singur, se agită ca un leu în cușcă, face mișcări necontrolate, se așază la birou să scrie simfonia, se chinuie, nu reușește, aruncă foile, apoi se gândește.

El: Hmm, ce-o fi apucat-o? Cal bătrân, cu chingă roșie! (Chicotește): Dacă m-ar auzi, aș mânca pufuleți toată săptămâna. Dar ce spun „pufuleți”? Ciulini! Totuși, unde s-o fi dus? (Se plimbă pe la ferestre, încercând să

vadă ceva, caută prin sertare, după indicii, în cele din urmă găsește o scrisoare. O deschide frenetic și începe să o citească):

Iubita mea, ... au, tensiunea! Cine-i iubita și ce vrea ea? Ba nu, e clar cine-i iubita, că doar n-oi fi eu! Cine-i iubitul și ce vrea el? - aceasta-i întrebarea! (*Caută repede la sfârșitul scrisorii să vadă cine semnează*): *Al tău nenumit... - lua-te-ar nenumitu!* (*Citește în gând scrisoarea de la capăt, o întoarce pe toate părțile, apoi rămâne abătut, pe gânduri*).

El: Așa, vasăzică, eu o credeam femeia care se sacrifică pentru mine, care m-a slujit toată viața, care m-a ajutat în arta mea. Mai ales după ce mi-a zis de Olivia, am început să o privesc cu alți ochi. Și ea, îmi bagă dihania în casă și scrisoarea în sertar! Nici măcar nu se ferește, să mă menajeze. Daaa, știu, nici eu n-am menajat-o, dar asta-i cu totul altă poveste. Alta! Nu știu de ce, dar așa e! Apoi, chiar am crezut că m-a iubit, îmi făceam reproșuri, fraierul de mine... De n-ar veni fiica noastră din Canada, de-o fi având așa, vreun drum pe aici, s-o vadă pe maică-sa maimuțărindu-se acum, la bătrânețe! Și ce tot zice maimuțoiul ăla în scrisoare: „...să-mi petrec tot restul vieții cu tine...” Te pomenești c-o vrea și să mă părăsească. Asta ar fi culmea! Cât am fost tineri, eu n-am... eu n-am părăsit-o pentru Olivia, și poftim acum recunoștință! O să rămân singur, singur, și părăsit! Aaaa, te pomenești că de aia insista să pricep că sunt singur. (*Imitând-o*): „Ești singur!” Aha, te pregăteai să mă prefaci în cuc și nu știai cum să mi-o spui! Cotoroanță parfumată! Cocotă împăiată! Psihologă ratată! Vacă încălțată! - Doamne, iartă-mă! - pe tocuri! Ptiu!

Ea (*apărută în ușă cam de la replica „Cotoroanță parfumată”, dar fără să fie văzută de el, îl privește amuzată, continuându-i discursul*): Odiioasă nepricopsită, tărăncă coclită, matracucă neisprăvită... etc - doar atâta poți?

El (*sperindu-se de apariția ei și schimbând tonul*): A, ai venit? Vorbeam cu oglinda!

Ea: Dar ce ți-a făcut oglinda?

El: Mă arată urât.

Ea: Te arată cum ești. Dar, dacă vrei, o putem schimba cu una fermecată. În care să te arate cum vrei tu: Alain Delone, Omar Sharif, Copchilu Minune...

El: Termină, dragă, cu ironiile! De ce-ai venit?

Ea: Nu trebuia? Mai devreme insistai să afli de ce-am plecat.

El: „De ce-ai plecat? De ce-ai mai fi rămas?” - vorba poetului.

Ea: Câtă sensibilitate! Ești un munte de... (*negăsind cuvântul*)... ești un munte! Sau mai bine un maldăr! Un maldăr de poezie! - Asta e! Cum stai cu simfonia?

El: Nu schimba vorba!

Ea: Care era vorba, că nu mai știu?

El: Vorba era unde-ai fost?

Ea: Mi se pare că ți-am spus: la bărbați!

El: Câți, mai precis?

Ea: N-am stat să-i număr. Sub doi.

El: Aha! Nenumitul! Cine-i rahatul cu ochi?

Ea: Iar vorbești cu oglinda?

El: Vorbesc cu tine! Și vorbesc serios! Scrisoarea!

Ea (*prefăcut*): Care scrisoare? Dragă, nu suntem în Caragiale!

El: Dar nu suntem nici în apele noastre! Mie să-mi spui cine-i nenumitul, sta-i-ar numele să-i stea!

Ea (*calmă*): Sunt impresionată, văd că ți-ai îmbogățit vocabularul în lipsa mea. O să mai plec.

El: Ba să nu mai pleci!

Ea: Atunci vin. Iată, am venit! (*Se trânteste pe un fotoliu, picior peste picior și își aprinde o țigară*).

El: De când fumezi tu? Numai p-asta n-o făcuseși!

Ea: Ei, numai p-asta! De când mă acuzi de fapte improbabile, imprevizibile și impardonabile.

El: Văd că și tu ți-ai îmbogățit vocabularul. De ce te-am acuzat?

Ea: De faptul că fumez (*sufând fumul spre el*).

El (*tușind demonstrativ*): Păi și nu asta faci?

Ea: Nu!

El: Cum, nu?

Ea: Nu!

El: Adică vrei să-mi spui că ceea ce văd cu ochii mei - ăștia! (*arătându-și ochii cu degetele*) - nu e adevărat?

Ea: Ți-am spus că totul e o iluzie. Și tu mi-ai spus mai devreme că vorbeai cu oglinda. Și că-i adresai ei toate invectivele pe care le-am auzit din ușa. Cu urechile mele. Astea! (*arătând*)

El: Stai, că ne depărtăm de la subiect! Vorbeam de faptul că fumezi.

Ea: De fapt, vorbeam de faptul că nu fumez.

El: Dar atunci ce faci cu țigara aia din mână, din care tragi fumul în piept, scoțându-l apoi pe nas?

Ea: Pe gură! Să zicem că... îmi defulez tendințele refulate în subconștient, de-a lungul vieții, refulări produse de nenumărate angoase pe care mi le-ai pricinuit. (*Pauză, în care el rămâne interzis*): De la Freud citire!

El: Freud ăsta a fost un tâmpit! De unde știe el ce ți-am pricinuit eu ție?

Ea: El n-o fi știut, însă eu - da!

El: Nu încerca să scapi! Mie să-mi spui acum clar cine-i nenumitul din scrisoarea asta! (*I-o vâără, mototolită, sub nas*).

Ea (*luând scrisoarea și studiind-o, începe să râdă*): Asta nici măcar eu n-am aflat, cu toată psihologia mea.

El: A ta și-a nesimțitului de Freud. Zi repede, nu mă mai fierbe, cine-i?

Ea: Nu știu!

El: Cum să nu știi, dacă ți-a fost adresată? Ai suferit brusc de amnezie?

Ea (*râde*): Dar nu mie mi-a fost adresată.

El: Dar cui, mie?!

Ea: E o scrisoare de demult primită de fata noastră.

El: Și ce cauți în sertarul în care eu am căutat întâmplător?

Ea: Ce? Întrebarea e „Ce ai căutat tu în sertar, nu scrisoarea, acolo unde îmi țin eu, de obicei, micile secrete”. (*Privindu-l întrebător*)

El (*fâstâcit*): Am... am căutat ceva de mâncare.

Ea: De ce n-ai căutat în pantofar, atunci?

El: Era mai departe. Hai, nu mă mai fierbe! Deci nu ești tu „iubita” nenumitului nenumit?

Ea: Nu!

El (*bucuros*): Ce bine! Asta înseamnă că nu m-ai înșelat, că nu mă părăsești! Ești un înger!

Ea: Asta înseamnă că faci deducții greșite pe baza unor informații incomplete.

El: Cum așa?

Ea: Așa! Faptul că ai găsit (căutând anume!) o scrisoare care nu-mi este adresată (pe care, fie vorba între noi, o puseseam special acolo), nu înseamnă că nu te-am înșelat sau că nu te voi părăsi.

El: Dar ce înseamnă?

Ea: Înseamnă că ai mușcat. (*Chicotind*) Ai vrut și-ai avut!

El: De unde știai că am să caut?

Ea: Când ai să îți minte ce profesie am avut? Și mai ales că am fost un as în meseria mea!

El: Bine, madam Froidina, scutește-mă! V-a sucit ăla mințile la toți! Dar asta nu explică rochia ta roșie, rujul ăla strident, ba nu, vulgar, tocurele alea ca niște cuie... în inima mea și faptul că .. ai fost la bărbați, ăia, sub doi, cum ziceai.

Ea: Da, nu justifică.

El: Deci ai fost la bărbați!

Ea: Sub doi.

El: Adică unul singur, ce mă aburești?

Ea: Putea fi și un bărbat și jumătate!

El: Așa, pune-l pe un pedestal în fața mea! Ai să te mai duci la el?

Ea: Da!

El: De câte ori?

Ea: De câte ori voi avea chef.

El: Și ai să te mai întorci?

Ea: Da.

El: Eu de unde am să știu?

Ea: N-ai să știi!

El: Și eu ce-am să fac, așteptându-te?

Ea: Nu știi. Nu prea-ți rămâne mare lucru de făcut, decât să mă aștepți. Mai scrii o simfonie, mai faci ordine prin sertare, mai afli lucruri...

El: Ești crudă!

Ea (*pe ton de glumă*): Crudă și jună. (*Schimbând tonul*): Să nu-mi vorbești tocmai tu de cruzime!

El: Înțeleg, ai vrut să mi-o plătești.

Ea: Nu. Am vrut să înțelegi.

El: Am înțeles. Mi-a ajuns!

Ea: Nuuu, mai trebuie... niște zeci de ani.

El: Ai înnebunit?! Doar n-am să trăiesc cât cioara, trei sute de ani!

Ea: Atunci te poți considera norocos. Mai puțini ani, mai puțină suferință. Hai să mâncăm, mi-e o foame de lup. Nici tu nu pari mâncat.

El: Sunt mâncat!

Ea: În sens figurat, poate, dar se pare că n-ai găsit, totuși, frigiderul.

El: Ți-e foame? N-ai mâncat... pe unde-ai fost?

Ea: N-am avut timp de asta. E păcat să irosești timpul mâncând, nu crezi?

El: Ai, ați...

Ea: Am!

El: Și nu ți-e rușine să recunoști?

Ea: Nu. De ce? Am presupus că m-ai întrebat dacă am vorbit. Bagheera tocmai spunea...

El: Bagheera!!! Ai fost la Bagheeraaa?

Ea: Da. Dintotdeauna mi-a plăcut cum arăta Christophor Plummer și - ai dreptate - chiar seamănă cu el.

El: Ce ticăloșie! Se presupune că-mi este prieten. N-ai mai găsit până la el?

Ea: Tocmai de aceea. Am să-ți explic, dacă mă lași și încetezi cu bănuielile astea stupide. Azi, acum! (*După o pauză*): Am fost la el pentru că m-am gândit că ai avut o idee bună cu seratele literar-muzicale. Văzând că

n-ai succes la telefon, mi-am asumat sarcina de a-ți convinge eu prietenii, excercitându-mi farmecele pe lângă ei. Asta-i tot!

El (*transformat*): Draga mea, iubita mea, nevasta mea cu acte, cum te-ai sacrificat tu iar pentru mine! Îți mulțumesc! Spune-mi, spune-mi repede, că sunt curios: Ce-a zis Bagheera?

Ea: Nu vrei să știi!

El: Ba vreau! Tot, spune-mi tot!

Ea: Bine! A zis că ar prefera să mă vadă numai pe mine.

El: *Bullshit!*

Ea: Ai spus ceva?

El: Nu, era... o replică dintr-o operă clasică.

Ea: Aha! Dar se poate aranja. Îți punem o broboadă pe cap și te întoarcem cu fața la perete, în timp ce acompaniezi la pian, astfel încât să nu te vadă și să nu-i provoci vreun lapsus când recită.

El: Ești o comoară! O comoară neprețuită, neprihănită, ne...

Ea: ...numită!

El: Așa! Uite, am chef să ieșim în seara asta. Hai să mergem la...

Ea: Nu pot! Am alt program.

El: Ce program?!

Ea: Program de... voie. (*Se uită la ceas*) Ah, e târziu! Trebuie să plec urgent!

El (*sfârșit*): Unde te duci, podoabă?

Ea: Mă duc să mă mărit!

El (*disperat*): Cu cine, unde, când?

Ea: Nu ești invitat la nuntă.

El: Promite-mi măcar că n-ai să te măriți cu Bagheera!

Ea (*zorindu-se*): Nu-ți pot promite nimic! Nici măcar c-am să mă mărit de tot! (*Răzgândindu-se, întorcându-se din drum*): De fapt, atâta lucru pot să-ți promit: Cred c-am să mă mărit numai nițel!

SFÂRȘIT